

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Hvis vi skal gå tilbage i historien, så var jeg med i 1974, da man lavede et stort boligforlig, hvor man lovede hinanden at fjerne lejeværdien og nedtrappe rentefradragsretten.

Det, der er sket siden, er, at man har nedtrappet rentefradragsretten, og det, der mangler i forhold til det, vi lovede hinanden i 1974, er at fjerne lejeværdien.

Det er Venstres politik, og det har det været igennem alle årene, og det er det stadig væk. Jeg har forstået, at Det Radikale Venstre ønsker at fastholde lejeværdien, og man synes også, at den er for lav.

Dér har vi så forskellige standpunkter, og så må vi ved lejlighed bede vælgerne om at stemme ud fra deres overbevisning.

Formanden:

Så er det hr. Jes Lunde som ordfører.

Jes Lunde (SF):

Jeg skal bare her ved afslutningen af debatten sige, at SF kan stemme for den af hr. Buksti foreslåede dagsorden. Det er mere, fordi hr. Brixtofte ikke skal gå med den fornemmelse, at vi ikke kan enes om noget som helst ovre i den anden ende af salen. Selvfølgelig kan vi det.

CD plejer at sige, at de er med for at modvirke blokpolitik, men nu får de altså blokpolitik, for det er det, de har bedt om, når de har lavet en aftale med partierne til højre i salen om en dagsorden. Så må vi andre jo også rotte os sammen og sige, at sådan skal det i hvert fald ikke være. Det er ikke på den måde, problemerne skal løses, og det vil skabe langt flere problemer, end det vil løse. Så sådan er det. Så har hr. Brixtofte jo ret i, at vi har forskellige modeller.

Jeg synes egentlig, at det, der har været mest spændende ved debatten i dag, er, at den glimtvis har været saglig. Der har en gang imellem været nogle ordførere – og her synes jeg ikke mindst, at fru Mimi Jakobsen fortjener lidt credit her til sidst – som faktisk har lyttet til, hvad andre partier har sagt, og været åbne over for, at det kunne jo være, at der fandtes løsninger på den anden side af det skel, der ellers har været i debatten i dag. Det synes jeg har været den mest spændende del af debatten.

Resten har været rimelig forudsigeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Afstemning om de fremsatte dagsordensforslag vil som nævnt finde sted på mødet i morgen, torsdag den 22. maj.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at den sidste sag på dagsordenen efter ønske fra forslagsstillerne udgår af dagsordenen for mødet i dag.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 137:

Forslag til folketingsbeslutning om neutralisering af den 20. almindelige vurdering og de seneste års stigninger i ejendomsvurderingerne.

Af Kirsten Jacobsen (FP), Peter Brixtofte (V) og Gitte Seeberg (KF).
(Fremsat 29/4 97).

Forslaget sattes til forhandling

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er næsten ikke til at bære, men vi fortsætter i nogenlunde samme skure. Jeg kan da håbe på, at denne her debat bliver lidt mere saglig. Tv-kameraerne er slukket – til orientering.

Det forslag til folketingsbeslutning, der her skal behandles, er fremsat af repræsentanter for Fremskridtspartiet, Venstre og Det Konservative Folkeparti. Der er tale om en ajourført genfremsettelse af beslutningsforslag nr. B 46 fra folketingsåret 1995-96.

Det foreslås, at det pålægges regeringen at sikre, at virkningen af den 20. almindelige vurdering pr. 1. januar 1996 og senest årsreguleringen pr. 1. januar 1997 neutraliseres for boligejerne. Forslaget begrundes med, at den 20. almindelige vurdering betød en stigning i grund- og ejendomsvurderingerne, og at det med årsreguleringen pr. 1. januar 1997 ser ud til, at der vil ske nye stigninger i grund- og ejendomsvurderingerne.

Vurderingerne er grundlaget for beregning af såvel lejeværdien af egen bolig som ejendomsskatten. Stigningen i vurderingen hævdes at indebære betydelige skattestigninger for boligejerne. Videre hævdes det, at når boligejerne nu skal betale mere i form af højere ejendomsskatter og stigende lejeværdi, vil det sige, at man

fjerner den kompensation for begrænsningen af rentefradraget, man gav boligejerne i forbindelse med skattereformen.

Jeg synes, at forslagets begrundelse bærer tydeligt præg af den frustration, som tilsyneladende breder sig hos visse oppositionspartier i mangel på saglig kritik af den politik, som regeringen har valgt at følge. Det forhold, at ejendomsværdierne er steget, er udtryk for, at der nu hersker gode forhold på ejerboligmarkedet – et klart produkt af den politik, som regeringen har ført.

Regeringen sørgede for ved skattereformen i 1993 at skabe gode kår, ikke mindst for boligejerne. Udspillet tog direkte sigte på at styrke prisudviklingen for ejerboliger. Skattereformen indeholdt bl.a. følgende elementer: Omprioriteringsmulighederne blev stærkt forbedret, gamle, højtforrentede kontantlån kan udskiftes med lavere forrentede med bevarelse af fradrag for kurstab. Der blev gennemført lavere marginalbeskatning. Den almindelige lejeværdisats blev sænket fra 2½ pct. til 2 pct. Den lave sats for pensionister blev sænket fra 1,2 pct. til 1 pct. Den progressive lejeværdisats blev sænket fra 7½ pct. til 6 pct., og der blev lagt grund til den almindelige konjunkturfremgang, som vi har oplevet.

Ved finanslovforliget for 1996 blev standardfradraget, som gives til ejere af en- og tofamilieboliger, forøget fra 2.000 kr. til 3.000 kr., hvilket gav boligejerne en yderligere fordel.

Også for Fremskridtspartiet, Venstre og Det Konservative Folkeparti må det da være forståeligt, at boligejerne har fået en varig fordel af sænkede lejeværdiprocenter. Fordelen ved en sænket lejeværdiprocent er ikke væk, fordi boligejerne oplever kraftige formueforøgelser i deres boliger. Tværtimod er boligejernes situation blevet markant forbedret, hvilket afspejler sig i det kraftige fald i antallet af tvangsauktioner og den forøgede omsætning af ejerboliger, hvor køberne står i kø for at købe.

Hvorfor skulle de det, hvis det er så forfærdeligt, som forslagsstillerne mener, at sidde i ejerbolig? Der er skabt tryghed for boligejerne. Det er kort og godt igen blevet attraktivt at sidde i ejerbolig. Vi er kommet væk fra 1980'ernes triste tilstand på boligområdet, hvor der var tvangsauktioner i stribevis, stavnsbinding af boligejerne, lavere priser osv.

Regeringens politik med lavere rente, lavere lejeværdi og lavere marginalsatser har medført, at nettoydelsen ved at bo i ejerbolig er blevet

lavere. Dette har gjort det muligt for mange boligejere, der tidligere var truet af tvangsauktioner, at blive siddende i deres bolig. Men de ændrede forhold har også afspejlet sig i højere priser, idet der med den lavere nettoydelse alt andet lige er basis for højere priser på ejendomme. Sådan er markedsmekanismen.

De stigende værdier på ejendomsmarkedet er således udtryk for, at regeringens politik er lykkedes både generelt og over for boligejerne. Så enkelt er det jo.

Forslagsstillerne kommer ind på forslag til, hvordan neutraliseringen af stigende ejendomsvurderinger kan udmøntes. Primært så forslagsstillerne gerne, at man fortsat skulle beregne lejeværdi og ejendomsskatte på grundlag af tidligere ejendomsvurderinger. Det vil sige, at man helt skulle se bort fra 20. almindelige vurdering og senere vurderinger, der er udtryk for den udvikling, der er sket på boligmarkedet med deraf følgende stigning i handelsværdierne. Noget sådant ville efter min opfattelse være ganske urimeligt.

Ud over dette forslag kommer der i beslutningsforslaget en række andre forslag. Et af dem retter sig mod de eksisterende begrænsningsregler i stigningen fra år til år og går ud på at sænke 20 pct.-satsen. Jeg har svært ved at se, hvorfor der netop nu skulle være grund til at ændre disse begrænsningsregler, som har fundet anvendelse i deres nuværende form siden 1982.

Forslagsstillerne foreslår som yderligere eksempler på ændringer, at progressionsgrænsen hæves, eller at reguleringen af progressionsgrænsen fjernes for nogle år, eller at den progressive sats på 6 pct. nedsættes. Når jeg ser dette, så synes jeg, der mangler en sammenhæng i forslaget, idet en fjernelse af den årlige regulering af progressionsgrænsen jo vil være en skærpelse af lejeværdibeskatningen. De årlige reguleringer i perioden 1992 til 1997 har flyttet progressionsgrænsen med hele 153.600 kr.

Boligen som beskatningsobjekt er et følsomt emne, og især lejeværdien kritiseres. Selv om lejeværdien er en upopulær skat, så er det en fornuftig skat. Den sikrer sammenhæng i skattesystemet. Beskatte vi afkastet af aktie- og obligationsinvesteringer, må vi også beskatte formue anbragt i boligen. Så enkelt er det. Det er noget, som bl.a. er blevet beskrevet adskillige gange af tidligere skatteminister Anders Fogh Rasmussen i forskellige skrifter, som jeg kan henvise til. At lejeværdien så stiger, fordi ejen-

dommene bliver mere værd, kan jeg ikke se noget forkert i, tværtimod.

Den megen ballade i forbindelse med den seneste ejendomsvurdering har måske givet indtryk af, at den effektive beskatning af ejerboligen i de senere år er vokset. Det modsatte er faktisk tilfældet, og det er også værd at holde sig efterretteligt.

Sænkningen af lejeværdisatserne har medført en reduktion af den effektive beskatning af ejerboligen, og på trods af at stigende ejendomspriser løfter provenuet for lejeværdien og ejendomsskatterne i vejret, så er ejendomsskatternes andel af de samlede skatteindtægter meget lav i Danmark. Den udgør kun godt 2 pct. af alle skatter og afgifter. Sammenligner man med skattebelastningen af fast ejendom i andre lande, så har medlemmerne af de danske grund-ejerforeninger meget at glæde sig over.

De værdistigninger, som boligejerne har oplevet, og som er kommet til udtryk i 20. almindelige vurdering og årsreguleringen pr. 1. januar 1997, har således alene medført, at skatten af overskud af ejerboliger, dvs. lejeværdien fratrukket standardfradraget, er steget med 300 mio. kr. fra 1995 til 1996 og med 500 mio. kr. fra 1996 til 1997, således at overskud af egen bolig bidrager med 6,5 mia. kr. Selv efter denne stigning er provenuet væsentligt under niveauet før skattereformen. Det skal ses i lyset af, at regeringens politik har skabt formueforøgelse hos boligejerne på ca. 200 mia. kr. siden den 19. almindelige vurdering pr. 1. januar 1992.

Jeg synes også, det er værd at konstatere, at skatten af lejeværdien for den almindelige boligejers almindelige hus i 1997 er ca. 700 kr. lavere end i 1992, selv om ejendomsværdierne er steget med ca. 30 pct.

I øvrigt kan jeg oplyse, at forslagene som minimum vil koste 800 mio. kr., og jeg vil da gerne høre, hvor dette beløb skal komme fra. Det har vi været inde på tidligere i dag, men spørgsmålet trænger sig selvfølgelig på, hver gang man kommer og foreslår nedsættelser af disse skatter.

Hvis jeg skal opsummere situationen, så må jeg desværre sige, at det for mig at se er kendetegnende for den debat, der har været ført om lejeværdien, at de positive resultater af regeringens politik for enhver pris skal søges nedgjort og vendt til noget negativt, og at der stilles populistiske forslag, som står i skærende kontrast til en ansvarlig finanspolitik, som regeringen ønsker at følge.

Og jeg må desværre sige, at regeringen ikke kan støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Jens Peter Vernersen (S):

Som det fremgår af beslutningsforslaget, er der tale om en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 46 fra folketingsåret 1995-96.

Fremskridtspartiet gentager i bemærkningerne til lovforslaget de synspunkter, der blev fremført den 1. december 1995. Fremskridtspartiet ønsker en neutralisering af lejeværdien.

Med en sådan neutralisering vil Socialdemokratiet komme længere væk fra målet: overskud på de offentlige finanser og dermed på sigt afvikling af statens gæld. Det ønsker Socialdemokratiet ikke at bidrage til. Derfor afviser vi forslaget. I Socialdemokratiet ønsker vi derimod at bidrage til, at de overskud, vi kan fremskaffe på de offentlige finanser, bruges til at nedbringe statens gæld. Det mål har vi sat os, det arbejder vi efter.

Derfor betragter vi det fremsatte forslag som et uansvarligt angreb på den økonomiske politik, der har haft så stor succes i Danmark de seneste år. Men oppositionen er altså klar til at gå så vidt, at man vil foretage et sådant angreb.

Boligmarkedet har i øvrigt gennem lange perioder været genstand for megen debat. I rapporten fra Udvalget om Personbeskatning II fra oktober 1992 – det udvalg var nedsat af den tidligere skatteminister under den borgerlige regering – kan man læse, hvilke overvejelser udvalget har gjort sig. Det fremgår, at en lavere værdi af rentefradraget får husene til at falde i pris, og at en højere værdi får huspriserne til at stige. Bortfald af lejeværdi svarer til en højere værdi af rentefradraget. Markedet vil reagere, huspriserne vil stige ud over de prisstigninger, vi har set.

Husene vil altid have den pris, som køberne kan betale. Derfor får købere af huse ingen fordele af det forslag, der her er fremsat. Der er ikke brug for ustabilitet omkring boligsektoren. Der er heller ikke brug for vidtløftige forslag, som landet ikke har råd til at indfri, uden at der skæres i det velfærdssamfund, som boligejerne også ønsker at gøre brug af.

Peter Brixtofte (V):

Nu har vi haft en meget lang debat, og jeg har ikke tænkt mig at gentage de samme principielle synspunkter, som er blevet nævnt mange gange i de forrige timer. Jeg vil bare anbefale forslaget.

Hvis ikke det gennemføres, kommer der skat-testigninger for folk, der har egen bolig. De skal

betale ekstra skat uden at have tjent mere, og det er dybt uretfærdigt.

Gitte Seeberg (KF):

Jeg skal heller ikke medvirke til nogen forlængelse af debatten – jeg synes, vi har diskuteret det her emne længe nok – men henvise til det, der er blevet sagt under forespørgslen.

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis støtte forslaget, som vil neutralisere den stigning, vi nu har.

Jes Lunde (SF):

Jeg vil også henvise til den foregående debat og meddele, at SF ikke kan støtte forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil ikke blot henvise til den tidligere debat, men også til de forrige gange, vi har behandlet forslag som disse. Jeg mindes næsten ord til andet at have set nøjagtig det samme forslag om neutralisering af ejendomsvurdering tidligere.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

Frank Aaen (EL):

Selv om vi sådan set mener, at boligudgifterne kunne og burde være lavere, end de er, så kan vi ikke støtte det her forslag.

Men jeg kunne godt tænke mig at tilføje et spørgsmål: Hvor er forslagsstillernes tilsvarende omsorg for lejerne i det her land? Vi har set år efter år efter år, at det er lejernerne, der har haft de største stigninger i deres boligudgifter, mens ejerne har haft de mindste. Sådan har det været periode efter periode.

Derfor synes jeg, hvis man endelig vil gøre noget, at det var en god idé, at man gjorde noget for lejernerne og prioriterede dem, men det er jo helt tydeligt, at det ikke er forslagsstillernes intentioner.

Formanden:

Så er det fru Kirsten Jacobsen som ordfører for forslagsstillerne.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jo, vi kunne sagtens tage en debat om, hvilke stigninger der har været for lejere, og hvilke der har været for ejere. Og den debat vil afhængigt af, hvilken måde man gør det op på, kunne fremvise akkurat lige så mange opgørelser, som har den modsatte konklusion af den, hr. Aaen fremfører.

Men når Fremskridtspartiet har følt, det var nødvendigt sammen med Venstre og De Konservative at komme med det her forslag igen, skyldes det selvfølgelig, at hvis der ikke bliver gjort et eller andet for boligejerne, ja, så har de kun én ting at se frem til, og det er skattestigninger. Det er skattestigninger, som mange af dem ikke er i stand til at betale, i modsætning til det rosenrøde billede, som skatteministeren stod heroppe og tegnede. Jeg tror, at skatteministeren, hvis han gik ud i virkeligheden og talte med landets boligejere, måske ville finde – jeg ved ikke, om han kan – en enkelt, der ville være enig med ham. De fleste andre, som sidder med papirerne fra kommunen og fra skattevæsenet, ville være i stand til at fortælle skatteministeren om præcis det modsatte. Sådan er virkeligheden.

Og må jeg så ikke sige til skatteministeren: Regeringen kan altså ikke komme uden om, at den omlægning af lån, som man fik ret til ved skattereformen, fra de højtforrentede til de lavtforrentede, var en del af regeringens løfter. Det har vi Skatteministeriets eget papir på. Det var en del af det, der skulle til, for at boligejerne kunne holdes skadesløse.

Derfor kan man ikke i dag stå her og fortælle, at det var noget ekstra godt, man gjorde for boligejerne. Det var nemlig det, der skulle udligne, at det fald, der var i lejeværdiprocen-ten, jo ikke blev modsvaret af det fald, der var i rentefradragsretten. Der var et minus. Boligejerne kom ud med et minus, og hver eneste gang vi påviste det i Skatteudvalget, fik vi en sang fra de varme lande gående ud på, at boligejerne jo bare kunne omlægge deres lån.

Og fordi man i Danmark har handlet boliger efter ydelser i stedet for efter kontantværdien, så har det givet sig udslag i stigende ejendomspriser.

Og så taler man altså herinde, som om det er boligejerne i bred almindelighed, som har nydt godt af det. Det er måske én pct. De 98 pct. af dem bor der stadig og betaler bare regningerne, og de kan hverken spise papirvurderingerne eller murstenene.

De kan heller ikke engang betale regninger med dem.

Tænk, hvis der kom nogen med en trillebør fyldt med mursten over til skatteministeren og sagde: Her, værsgo, nu har vi pillet det halve af garagen ned, og her har du altså så det, du skal have. Jeg ville godt se skatteministerens fjæs, undskyld, ansigt – undskyld, formand! Det ville

jeg gerne. Nu har skatteministeren humoristisk sans, den ros skal han altså have, så jeg tror, han ville have en kvik bemærkning parat; men jeg tror ikke, han ville modtage dem som betaling.

Det er den skinbarlige virkelighed. Jeg gav et konkret eksempel før, og nu skal jeg tage det frem igen. Det handler altså om en konkret boligejer, som i 1994 havde en ejendomsvurdering på 1,2 mio. kr., men som i 1997 for det samme hus – der i øvrigt er på 127 m², så det er ikke noget luksuspalæ – fik en ejendomsvurdering på 1,76 mio. kr. Nu kan jeg se, at skatteministeren regner på kuglerammen dernede, og skatteministeren er sikkert meget hurtigere end jeg i stand til at regne ud, hvilke lejeværdistigninger den pågældende boligejer har haft i den 4-årige periode, men hvis ikke jeg tager meget fejl, så er det 44.000 kr., og hvor skal han hente pengene? Er hans løn steget 44.000 kr.? Nej, det er den ikke, så enten må han pille en halv garage ned eller sende et halvt tag eller gøre noget andet, eller også må han sætte sin levestandard ned. Der er ikke andre muligheder.

For slet ikke at tale om de pensionister, som, fordi manden tilfældigvis var murer i Lyngby, da de var unge fik opført et hus på 92 m² med fuld kælder. De er i den situation, at de fra at betale 1 pct. i lejeværdi lige pludselig kommer over millionærgrænsen, og så skal de ud med 6 pct. – og der er ingen rabat til pensionister, det er der ikke. Det betyder, at mange af disse pensionister simpelt hen må flytte fra huset, uanset at Folketinget altid har haft den opfattelse – og det har man oven i købet lovgivet om – at pensionisterne skal kunne låne til ejendomsskatterne, for de skal nu have lov at blive boende i deres hus, så længe de vil. Men man kan altså ikke låne til lejeværdibeskatningen, det er aldrig blevet indført, så de må altså bare flytte. Så kan de flytte i en pensionistbolig eller på et plejehjem, hvis der ellers var nogen, men dem er der jo heller ikke nogen af, og så må de jo se, hvad de så kan gøre.

Det er virkeligheden i dagens Danmark, og de rosenrøde beskrivelser, som skatteministeren stod her og fremførte, er der ikke andre, der vil vedkende sig, end dem, der vil forsvare regeringens politik. Den lader sig simpelt hen ikke forsvare.

Og så vil jeg godt sige lidt om troværdighed, men inden jeg gør det, vil jeg i øvrigt godt lige kommentere de 800 mio. kr. Det koster 800 mio. kr. at gennemføre det her, ja. Men før talte jeg om, at man ville bruge flere milliarder for at få

et tog til at køre 6 minutter hurtigere. Vi kan jo tage 2-3 minutter af de 6 minutter dér, så har vi finansieret hele forslaget, værre er det såmænd ikke. Værre er det ikke, og de boligejere, som undgår at blive jaget fra hus og hjem, er nok ligeglade med, om de skal sidde 2 minutter mere i toget til Århus.

Og når det så handler om troværdighed, vil jeg kun minde regeringen om, at det ikke er mange måneder siden, at man med brask og bram meldte ud fra regeringen, at nu skulle det altså blive billigere at handle bolig. Man nedsatte et udvalg, som arbejdede nærmest nat og dag i 6 måneder for at få en stor rapport færdig. Man måtte ikke røre ved statens provenu, det lå i kommissoriet. Det gjorde vi da så heller ikke, bortset fra en lillebitte del, som man ikke engang havde lov hjemmel til at opkræve.

Og hvad er konsekvensen i dag, nu inden vi skal på sommerferie? Jo, regeringen har fremsat og fået vedtaget et forslag om, at prisen nu skal stige 500 kr. mere, hver eneste gang man vil handle en bolig. Det er den troværdighed, der ligger i de udsagn, der kommer fra regeringen: Den ene dag melder man ud med det ene, og når man så skal til at føre det ud i virkeligheden, er historien en ganske anden. Det er det, befolkningen skal huske. Det er det, befolkningen skal huske, og det er det, man skal huske at stille regeringen til ansvar for.

Må jeg så godt sige til slut til skatteministeren: Det er en sandhed med meget store modifikationer, at vi har lav boligbeskatning i Danmark. Det er meget få år siden, at man gik over til rullende, 1-årige vurderinger; før den tid fredede man dog boligejerne i 4 år, når det drejede sig om lejeværdi og ejendomsskatter m.m.

Men hvis man tager de øvrige skandinaviske lande, så er der helt, helt andre og meget mere lempelige vilkår for boligejere, end der er i Danmark. Og hvis ikke skatteministeren tror mig på mit ord – det behøver han ikke – kan han rette henvendelse til et par af sine kolleger, og så kan vi få bilagene omdelt i Skatteudvalget ved en senere lejlighed.

Jeg synes, at man skal overveje i udvalget, om man ikke i det mindste kan komme frem til et eller andet, som sikrer, at boligejerne får den kompensation, som de blev lovet ved skattereformen.

Og hvis man ikke kan det, så skal boligejerne huske, hvilke partier det er, der har forringet deres levestandard år for år og fortsat vil gøre det.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal nok gøre det kort, men der er altså nogle ting, som fru Kirsten Jacobsen har inspireret mig til at sige.

For det første om den internationale sammenligning: Jeg går ud fra, at det er fru Kirsten Jacobsen bekendt, at Danmark er et af de få lande i verden, som indrømmer fuld og ubegrænset rentefradragsret på lån til køb af bolig. Det skal man også huske at have med i billedet. Der er en uhindret rentefradragsret, og det er noget, som faktisk i forhold til mange andre lande er enestående.

Herudover har vi et meget effektivt kapitalmarked, som specielt er gavnligt for boligejerne. Det er også noget, man skal tage med i betragtning.

Herudover vil jeg sige, at regeringen jo netop med skattereformen fra 1993 nedsatte lejeværdiprocenterne for pensionister og for almindelige borgere væsentligt og indførte en række tiltag, der gjorde situationen langt bedre for boligejerne. Det er også en af grundene til, at priserne er steget.

Det er så svært at forstå fru Kirsten Jacobsen, som prøver igen og igen at fortælle, hvilke katastrofer der rammer de danske boligejere, og hvilken pessimisme de pågældende må føle. Jeg forstår bare ikke – vi har diskuteret det før, både i større og mindre forsamlinger – hvorfor så mange danskere er så dumme, at de efterspørger ejerboliger, når det er så uattraktivt et gode, når det er så forfærdeligt at bo i ejerbolig.

Hvorfor er det umuligt at opdrive en bolig hos en almindelig ejendomsmægler, fru Kirsten Jacobsen? Hvorfor er folk parat til at betale mere for at købe en bolig? Hvorfor er omsætningen steget og steget igennem de senere år, hvis det er så forfærdeligt at bo i ejerbolig? Jeg forstår det ikke.

Det, jeg forstår, er, at priserne i anden halvdel af 1980'erne raslede ned. Det var bl.a. som følge af en forholdsvis hård skattereform, men også som følge af en række andre tiltag i den økonomiske politik på det tidspunkt. Det gjorde, at priserne raslede ned. Da var der grund til pessimisme. Da var folk tvunget til at gå fra hus og hjem – men de kunne ikke sælge. Nu kan man flytte. Der er mobilitet på boligmarkedet, et meget positivt træk ved det danske boligmarked, som vi i regeringen er meget optaget af at fastholde, stor mobilitet. Man kan ikke engang købe en ny bolig, for de bliver næsten snuppet for næsen af én.

Det er da en utrolig positiv historie. Tænk hvilken tryghed det giver at være klar over, at man med dags varsel kan komme af med sin bolig. Det er en fantastisk tryghed, som boligejerne selvfølgelig betaler for, ved at der er efterspørgsel efter et sådant gode, som man så hurtigt kan komme af med. Det er en fantastisk tryghed.

Jeg kan ikke forstå, at fru Kirsten Jacobsen ikke tænker tilbage til midtfirserne og fremefter, hvor folk var insolvente teknisk og i realiteten. Antallet af tvangsauktioner steg og steg, og folk var ulykkelige. Det var det, der var den store opgave for regeringen, da den trådte til i 1993: at vende denne ulykkelige udvikling til en positiv udvikling for boligejerne, så man igen kunne få optimisme, mobilitet og fremskridt på det område.

Fuldstændig uanfægtet siger fru Kirsten Jacobsen, at det er ingenting, det betyder ikke noget, der er ren pessimisme på hele boligmarkedet. Jeg forstår bare ikke, at danskerne, hvis det virkelig er sådan, at det er så elendigt, så køber og køber og køber boliger. Det er muligt, at ejendomsmægleren fru Kirsten Jacobsen kan forklare denne tilsyneladende store modstrid. Jeg har i hvert fald svært ved at forstå den.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Ja, skatteministeren har ret i, at det sikkert altid er lettere for en praktiker at forstå tingenes rette sammenhæng end for en teoretiker, og jeg skal derfor efter bedste evne forsøge at bibringe skatteministeren forståelsen af, hvordan det her hænger sammen.

Må jeg for det første minde skatteministeren, som roser sig af et fornemt kapitalmarked til gavn for boligejerne, om, at boligrenten i Danmark er godt og vel 8 pct. I Norge, hvor man åbenbart har et dårligt kapitalmarked, er boligrenten på de langsigtede lån 4,2 pct.

Må jeg dernæst minde skatteministeren om, at godt nok tillader vi rentefradrag fuldt ud i Danmark, men man reducerer værdien af det. Hvad er forskellen?

Må jeg også minde skatteministeren om, at da man nedsatte lejeværdiprocenten, så nedsatte man samtidig værdien af rentefradragsretten, og når man vejer de to ting op mod hinanden, så bliver det ifølge Skatteministeriets egne tal et direkte minus til boligejerne. Det er uomtvistelige kendsgerninger, og papirerne findes i ministerens eget ministerium.

Så spørger ministeren: Hvorfor er danskerne så så dumme? Hvorfor bliver de da ved med at købe ejerboliger? Fordi danskerne er et folk, som gerne vil bestemme selv, som gerne vil skabe gode rammer for familien, som gerne vil give deres børn en god opvækst.

Det er skatteministeren også ved at ødelægge i øjeblikket, for mange af de boliger, de unge har været i stand til at købe, ligger vel langt fra byerne, og af den grund er man tvunget til at have en bil, og uanset at regeringen har fortalt befolkningen, at der skal større mobilitet til, så har man altså også lige sørget for, at bilejerne også får et hak i tuden. Så kan man også ødelægge den gode tendens.

Men man må huske på, at når der er en stor omsætning af boliger i øjeblikket, så skyldes det, at man var i en situation, hvor der ikke blev handlet. Der var ingen, der turde bevæge et ben, og derfor havde man en masse potentielle købere, som ikke foretog sig noget. De kom ud på markedet, og det er dem, der i øjeblikket har presset priserne op. Når det lægger sig og vi får normaliseret tilstanden, vil priserne også normaliseres. Og med sin bilbeskatning medvirker skatteministeren til, at de vil falde ekstraordinært i landområderne.

Hvis vi så også får gennemført de tiltag, der ligger i rapporten fra Erhvervsministeriets idégruppe, om at få knæsat kontantprincippet som handelspris og få skilt salgsdokumenterne ad i en handelsaftale og en finansieringsaftale, vil man komme væk fra det, at man køber på grundlag af ydelse og ikke på grundlag af pris. Det er nogle af de praktiske foranstaltninger, som vil gøre, at de ting vil løse sig selv.

Jeg vil godt til sidst spørge skatteministeren: Gør det overhovedet intet indtryk, at man i Politiken den 20. maj kan læse, at en ekspert – lektor ved Handelshøjskolen i København Niels Lunde, som er en af de førende eksperter på boligområdet – simpelt hen siger, at hvis man fortsætter ad den vej, som regeringen har gjort, med øget beskatning af ejerboligen og fortsat reduktion af rentefradragsretten, så frygter han, at vi går mod en ny kollaps på boligmarkedet? Og hvem ønsker det? Ønsker regeringen virkelig det?

Skatteministeren (Carsten Koch):

Uafhængigt af, om fru Kirsten Jacobsen kommer op og svarer, så er dette mit sidste indlæg, det lover jeg.

Det, jeg vil sige, er, at fru Kirsten Jacobsen overhovedet ikke har forklaret, hvorfor der er denne store omsætning. Hvis det nu er sådan, at folk mener, at det er noget forfærdeligt noget at købe ejerboliger, hvorfor køber de dem så?

Så kan man sige, at der er et opdæmmede potentiale, men alligevel: Hvorfor køber folk så ejerboliger? Det er stadig væk et spørgsmål. Jeg har ikke fået forklaret det her overhovedet, og jeg regner heller ikke med at få det forklaret.

Så bliver der hentydet til en boligekspert. Hvis vi tager samtlige boligeksperter i Danmark, så ved alle og enhver, at den boligekspert, fru Kirsten Jacobsen sigtede til, står meget alene med sine synspunkter, meget alene. Det er altså en kendsgerning, det er noget, som alle har vidst gennem mange, mange år, og man kan ikke forvente, at alle eksperter er fuldstændig enige.

Det interessante er bare, at der kun er én, der afviger fra alle de andre eksperter. Alle andre er enige om, at boligmarkedet fungerer godt i Danmark. At der selvfølgelig isoleret set vil være en tendens til, at priserne vil falde, hvis rentefradraget udhules, er rigtigt, men det er jo lige præcis ikke sket. Priserne er steget, selv om man har reduceret rentefradraget lidt, og selv om det er annonceret ud i fremtiden. Alle de ting, der er annonceret, er noget, som nye boligejere kender og kan disponere ud fra. Alligevel køber de boliger. Og det er jo, fordi de kender betingelserne og kan veje de ting op mod hinanden.

Der er ingen grund til at tærsk mere langhalm på det, og dette skal være mine sidste ord

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Kun en sidste bemærkning, hvis skatteministeren skulle have glemte det: Vi havde for ganske få år siden en boligrente i Danmark – en rente, som man var bundet til – som lå mellem 20 og 25 pct. Og så fik man lige pludselig en boligrente på 6 pct., som var omlægningsrenten.

Det betød, alt andet lige, at man var i stand til at forrente mere, og netop fordi man handlede på ydelser, hvilket jeg har fortalt skatteministeren i princippet er forkert og i princippet er i strid med den lovgivning og de intentioner, Folketinget har vedtaget, så steg priserne. Men det er en stakket glæde, for det er kun et spørgsmål om at få den nuværende overophedning på markedet væk, så vil det normalisere sig. Og i det øjeblik man begynder at handle på kontantpriser, så vil man få normale tilstande, og så vil

man også opdage, at så har man ikke de argumenter at slå om sig med, som regeringen bruger i øjeblikket. De er hule, og de er usande.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 144:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af mulighed for at spille på cykelløb.

Af Ole Donner (DF) m.fl.

(Fremsat 6/5 97).

Formanden:

Som tidligere meddelt udgår denne sag af dagsordenen for mødet i dag.

Meddelelser fra formanden.

Formanden:

Der er herefter ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 22. maj 1997, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.26
